

האיש מקדש פרק שני קידושין

נה.

עין משפט
נר מצוה

קנה א מ"י פ"ו מה"ל
 פסול המקדשין
 הל"ח ופ"ד מה"ל שקלים
 הלכה ג:
 קננ"ב ב מ"י פ"ו מה"ל
 מעילה הל"ד:

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אימר וכו'
 כגון קדשי בדק הבית:
 (ב) תוס' ד"ה אין וכו'
 להתייבן הכא לאין מועיל
 אחר מועיל היטו היבא
 דנותנו להבירו אי נמי
 כשהוא סבור שהכל וכו'
 נלחלה מ"ן שלמות
 פ"ט(ש):

מוסף תוספות

א. אלא בבא לגזון
 ולהרציאן מרשות הקדש
 כדי להודו ולהתחייב בכל
 מה שאפשר לספק שגזל
 מן הקדש ור"מ ר"י
 ע"י פלוגתא ר"מ ר"י
 וכו' מועיל אחר מועיל
 שנתכוו לגזול מן הקדש
 ולהרציאו מרשותו לגמרי.
 רש"י(א). וע"י מהר"ם(א).
 ב. דאילו קדשים קלים
 ורובו להירוש דלא שייכא
 בהו מעילה והשתא קמ"ד
 דכיון שיש לו חלק
 בקדשים קלים כשמתכוין
 לגזול לא חשיב כמוציאו
 מרשות הקדש ומוליכו
 לירשות בעלים. ריע"ב(א).
 וע"י שלמ"ל.

אמר רב אושעיא בבא לחוב בדמיהו. פירש בקונטרס אינה
 ודאי לא מקרבה ומיירי צדק להתייבן צדמיהם פירוש אלס
 זה המוצאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין
 והכי קאמר חיישין שמא עלות ויצא צ' בהמות או צ' דמים ואלמר
 אם זו עולה תהא מחוללת על זו

והאחרת תהא שלמי נדבה ולאם היתה
 זו שלמים תהא מחוללת על זו
 והאחרת תהא נדבת עולה ורבי מאיר
 היא לאמר הקדש כו' משמע ממוך
 פ"י הקונטרס לזרף שחילל הקדושה
 שעל הצהמה הנמצאת על אותה
 שהציא וצדק מילול דוקא וקסבר
 ר' מאיר דנפדין דממינה וקשה שהרי
 לא מנינו דסבר רבי מאיר דממינים
 נפדין יותר משאר תנאים ולא שייך
 זה כלל בפלוגתא דידיה ור' יהודה
 לכן פרי"ד דלעולם קסבר בעלמא
 דממינים אינם נפדין כגון דרך מילול
 והכא מיירי שנתכוון לגזולה ולקנותה
 מיד המקדשים ולכזוב זה ולשנות זה
 ס' וצב"ג שרי ואמר שהוציאה לחולין
 עלה דעתו לחזר דממיהן כדפרישית:
א"ר מוע"א אחר מוע"א. פירש
 בקונטרס אין מעילה זו אחר
 זו בקרן אחד של הקדש דכיון שמעל
 זה הראשון יוצא לחולין אלא בהמה
 וכלי שרת בלבד תימה דתוספתא
 דמעילה (פ"ג) תיבא קרדוס של
 הקדש זביקע זו וצ"ל חזירו וזביקע
 זו כולן מעלו נתנו לחזירו וחזירו
 לחזירו הוא מעל וחזירו מותר לזקק
 זו לכתמילה והשטח היכי דמי אי
 האי קרדוס כלי שרת כי נתנו לחזירו
 אמאי לא מעל חזירו הא אמרינן י"ש
 מועל אחר מועל אחר מעל אלא
 אינה כלי שרת אמאי אכלי כולן מעלו
 הא אין מועל אחר מועל אלא בהמה
 וכלי שרת בלבד ויש לומר דלעולם
 מייירי בקרדוס שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא לאמר"י הכא
 דאין מועל אחר מועל היינו (ס) כשהוא סבור שהכל של חזירו ואו
 הוא מתכוין לגזולה היבא דנתנו לחזירו כדן שלמות יד בפקדון
 דהיבא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות נקרא גזון על כל הפקדון
 אפילו לא הוציאו אלא מתקנתו אכל האי דתוספתא דקאמר צ"ל
 חזירו וזביקע זו וצ"ל חזירו וזביקע זו דכולן מעלו מייירי דכל מד ומד
 יסבור שהוא שלו (י) ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות
 ולהניחו אחר ההנאה ואז כשיהנה לא ימעול אלא כפי טובת הנאה
 שיש לו בהנאה ומוסר הכי אמרינן שלא יצא לחולין ומעלו כולן
 אכל נתנו לחזירו וחזירו לחזירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו
 מרשות לרשות (י) ונהי נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו
 מרשותו לרשות חזירו ולפיכך ז"ל צ"ל צ"ל חזירו ורצב עליו וצ"ל חזירו
 ורצב עליו כולן מעלו ואע"ג שנתכוין לגזול ולהוציאו מרשות לרשות
 דאם לא כן מאי איריא בהמה וכלי שרת אפילו בקדשי בדק הבית
 יש מועל אחר מועל היבא דאינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא
 ליהנות ממנו ולהניח כדפרישית אלא לעולם מייירי שמתכוין לגזולה
 ואפ"ה אמרינן דכולן מעלו כדפרישית ורואה לחלק בין הנאה מדבר
 סבור שהיא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים מהיבא דאמרין
 (מעילה דף טו.) גזי נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנה לחזירו
 (טו) ור' יהודה ור' מאיר (פ"ג) דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כסבורים
 הם דשל אביהם היא טבחה ואכלה משלמין דמי צזר זול אכל כסבורים שהיא דפקדון וטבחה ואכלה משלמין דמי צזר שלם אם
 כן מצינו חילוק בין סבור שהוא של אחרים (ס) קדשים קלים מי שמעת י"ה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה
 נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תפא לחולין כיון דליכא מעילה קרבן קדושה הגוף לא
 מיתחיל אכל חילול מויד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך
 קדושת הגוף נמי מיתחלה: אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'. אדרבי
 אושעיא פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ
 דאמר הקדש במיד מתחלה בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו
 סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הו לנצוה כקדשי בדק
 הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי
 נמי בקדשים קלים והיא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין דמויד:
 תהי

הכי גריסין סנן הסם בהמה שנמלאה מירושלים למגדל עדר כו'
זכרים עולה. משום דחיישינן שמא מירושלים יאלת ורובו בהמות
 היוצאות ממנה זכרים הם ואיכא לספוקי צבל זכרים שהיא ראויה
 להם הילכך זכר דחוי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: נקטו
זכרי שלמים. דאילו עולה ליכא
 לספוקי: שלמים א"ל הוו. בהמיה
 דלמנא שלמים היא והכי מקריב לה
עולה: אמר רבי אושעיא צבא לחז
דמיהן עסקינן. כלומר אינה ודאי
 לא קרבה וה"ק אם צבא אדם זה
 לעשות לה תקנה וצ"ל לקבל על עצמו
 חוב כל (ו) דמיה שהוא צספק ולהוציאה
 לחולין (ו) ולהקדיש את דומיה אם זכר
 הוא נחתיב אף דמי עולה ודאי שייך
 שמא עולות הן: ורבי מאיר היא
דאמר. בהמיהן (לעיל דף יג): הקדש
 במויד מתחלה ויכול זה להוציאו לחולין
 מויד ומפסו הדמים בקדושתם ועל
 ידי תנאי יציא שני דמים אחד לעולה
 ואחד לשלמים ואמר אם עולה היא
 הכי היא מתחללת על זו והשיני היא
 שלמי נדבה ואם שלמים היא הכי היא
 מחוללת על של שלמים והשיני לנדבת
 עולה: וקדושת הגוף. דקדשי מוצה
 מי מתחללת צבל מוס: אין מועל
אחר מועל. אין שתי מעילות זו
 אחר זו בקרן אחד של הקדש דכיון
 שמועל זו הראשון יצא לחולין: אלא
בהמה. של קדשי מוצה הראויה
 לקרבן לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא
 תמימה וכן כלי שרת: הרי"ו ר'
יהודה היא. מנדקמי אין מועל אחר
 מועל אלא משפטא הוא דנפיק
 לחולין אע"ג דשוגג הוא דאי מויד
 ליכא מעילה והיא סבבה לרבי יהודה
 הוא דשמעת ליה דאמר בהמיהן
 (סס) הקדש בשוגג מתחלה: הא רבי
מאיר היא. הך מהניתינן דשקלים

דבהמה שנמלאה כרבי מאיר (ס) מוקמינן לה דאמר הקדש מתחלה
 במויד ואפי' קדושת הגוף נמי מתחלה: ופרישין מדר"י נשמע לרבי
מאיר. בחילול מויד דהא פלוגתייהו ליפא אלא במויד ושוגג אכל
 בקדושת הגוף וקדושת דמיה אין מחלוקת ביניהם בזה (ס) הקדש שאין
 מתחלה לר' יהודה שחגגה אין מתחלה במויד לר' מאיר: לא א"ר
יהודה הקדש בשוגג מתחלה. והוא עיקר חילול וקאמר דקדושת
 הגוף לא מתחללין שוגג: לר' מאיר נמי. דקאמר עיקר חילול הקדש
 במויד קדושת גוף לא אמר דנתחיל: ומשי הסם לא מכוין
 לאפוקינהו לחולין כו'. כלומר חילול דמויד לר' מאיר עדיפא מחילול
 דשוגג לר' יהודה דאילו שוגג לא מכוין לאפוקינהו לחולין וגזירת
 הכתוב הוא מדמתחייבה רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא
 מיתחיל אכל חילול מויד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך
 קדושת הגוף נמי מיתחלה: אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'. אדרבי
 אושעיא פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ
 דאמר הקדש במויד מתחלה בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו
 סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הו לנצוה כקדשי בדק
 הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי
 נמי בקדשים קלים והיא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין דמויד:
 תהי

הוא מעל וחזירו לא מעל ופריך (י) מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חזירו ומוקי ירשא דלא מעל בצינמי מסורות לגזב שמיים
 יוצאים מרשות הקדש וגם הגזבר לא נתכוון לגזולה אלא ליהנות מהם דכסבור שהם שלו וסיפא דקתמי הוא מעל מייירי שנתכוון להוציאו מרשות
 לרשות כדקתמי נתנם לחזירו הוא מעל ועוד ראינה מהיבא דפרק אלו נערות (פ"ג) דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כסבורים
 הם דשל אביהם היא טבחה ואכלה משלמין דמי צזר זול אכל כסבורים שהיא דפקדון וטבחה ואכלה משלמין דמי צזר שלם אם
 כן מצינו חילוק בין סבור שהוא של אחרים (ס) קדשים קלים מי שמעת י"ה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה
 נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תפא לחולין כיון דליכא מעילה קרבן קדושה הגוף לא
 מיתחיל אכל חילול מויד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך
 קדושת הגוף נמי מיתחלה: אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'. אדרבי
 אושעיא פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ
 דאמר הקדש במויד מתחלה בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו
 סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הו לנצוה כקדשי בדק
 הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי
 נמי בקדשים קלים והיא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין דמויד:
 תהי

הוא מעל וחזירו לא מעל ופריך (י) מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חזירו ומוקי ירשא דלא מעל בצינמי מסורות לגזב שמיים
 יוצאים מרשות הקדש וגם הגזבר לא נתכוון לגזולה אלא ליהנות מהם דכסבור שהם שלו וסיפא דקתמי הוא מעל מייירי שנתכוון להוציאו מרשות
 לרשות כדקתמי נתנם לחזירו הוא מעל ועוד ראינה מהיבא דפרק אלו נערות (פ"ג) דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כסבורים
 הם דשל אביהם היא טבחה ואכלה משלמין דמי צזר זול אכל כסבורים שהיא דפקדון וטבחה ואכלה משלמין דמי צזר שלם אם
 כן מצינו חילוק בין סבור שהוא של אחרים (ס) קדשים קלים מי שמעת י"ה. אם היא של קדשים קלים מה תקנה
 נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תפא לחולין כיון דליכא מעילה קרבן קדושה הגוף לא
 מיתחיל אכל חילול מויד לר' מאיר מכוין לאפוקינהו לחולין הילכך
 קדושת הגוף נמי מיתחלה: אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'. אדרבי
 אושעיא פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ
 דאמר הקדש במויד מתחלה בקדשי קדשים כגון קדשי (ה) הבית דהיינו
 סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הו לנצוה כקדשי בדק
 הבית: בקדשים קלים מי שמעת ליה. והיא דבהמה איכא לספוקי
 נמי בקדשים קלים והיא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללין דמויד:
 תהי

(א) שקלים פ"ו מה"ל
 (ב) בכתמי טו"פ: ינהו.
 (ג) מעילה ט"ז(ד) וצב"ג:
 (ד) אומר ר' תינח אחר
 מר עוקבא אומר אהר
 (ו) (א) (אפשר לד"ל
 כד עוקבא) (י) ודפ"ר:
 דמ"ה (א) (ו)
 (ב) דפ"ר:
 אוקמנא) (ט) ודפ"ר:
 ואזו"ת, (י) במוס'
 ה"א"ש וע"ר: ההקדש,
 (ס) תיבתו וצב"ג שרי.
 נראה דל"ן כלן מוקמינן
 אלא כשהו"ד רש"י ע"ש,
 (ז) י"ל או אלו. רש"י,
 (ח) ע"ן חז"ש, (ט) ע"ן
 חז"ה, (י) ע"ן (ס) ע"ן
 מוס' ממות קא ע"א ד"ה
 א"ג, וחז"י צ"מ ז"ט
 ע"א ד"ה וחז"י, ומוס',
 חז"ה יא ע"א ד"ה ע"ש,
 (ט) וע"ן הנהת המה"ה"א,
 וצ"ש"ל).

מוסף רש"י

אלא בבמה ובכלי
 שרת בלבד. דהני לן
 נמי קיימי ולא צ"ל
 אפוקיניהו ויהי, אפילו
 רצב על גבי בהמה
 והכחשה את חלש ממנה,
 ע"יין ראינה היא לקבין
 ולא פסלה בקץ למוצת,
 דכין שמה וכן חמושה
 ראינה להקריב ואין צ"ל
 מורה פמינה הלכך אמרי
 דקדושתה קיימה הלכך
 צ"ל מועל אחר מועל, וכן
 שמה אחר צב"ג של זכר,
 אפילו אפסתו ופגמו, כיון
 דקדושת הגוף היא ולא
 קדושת דמיה דלא לפדיה
 קיימה ע"יין קמי לרשות
 ויש בו מועל אחר מועל
 (מעילה י"ז). אבל כל מידי
 חתימה מעילה ראשונה
 נפקא לחולין דק"ל אין
 מעילה בכל מקום אלא
 שמי, שפסתה מקדושתו
 (פסחים ב"ב).